

Небесна сотня

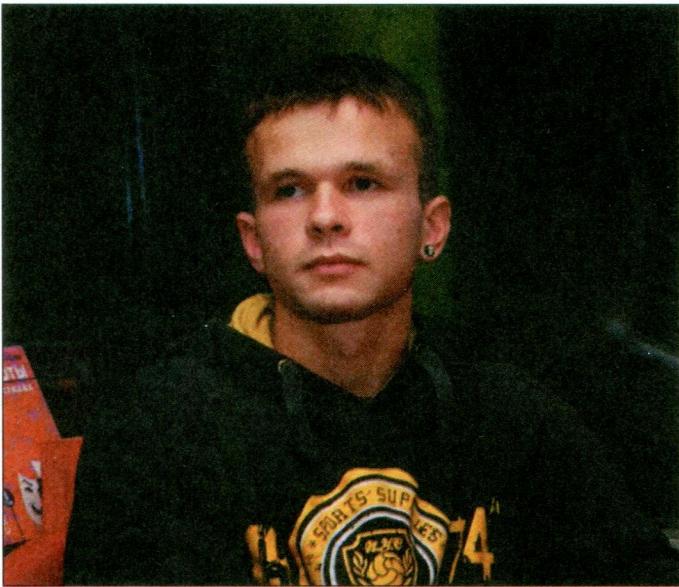
Владислав Зубенко

22 роки
залізничник
місто Харків

«Завари покрепче чаю,
Отгони дурные сны.
Я боюсь — я понимаю.
Все тревоги не важны», —

колись так написав один з геройів Небесної сотні Владислав Зубенко. 18 лютого Влад готувався до поїздки у Київ. Батько допомагав йому збирати речі. Влад останнього разу поговорив зі своїм дідусем. Він остаточно вирішив їхати до Києва. 19 лютого ввечері Влад зателефонував батькові і сказав, що зарахований до однієї з сотень Са-мооборони. А вже наступного дня він

перестав відповідати на дзвінки, бо опинився в лікарні з тяжкими пораненнями.

Куля 5,45 мм виявилася нещадною до молодого талановитого юнака. У Влада були пошкоджені нирки, печінка, легені, діафрагма, спинний мозок. Лікарі видалили частину печінки та готували Влада до подальшого лікування в Ізраїлі або Німеччині.

Влад боровся за життя вісім днів. Поряд були батько та молодший брат Тихон.

Влад постійно приходив до тямі. На мігах показував, що бореться. «Ми навіть обнялися один раз. Попри свій стан, він трохи підвівся, намагаючись обійняти мене», — згадує брат. Тихону й досі важко усвідомити, що Влада більше немає. Найближчу людину, яка була поряд у найважчі часи його життя, утратив і батько.

Розумний, активний та небайдужий — таким Влада знали всі: друзі, родичі, вчителі, однокласники. Він відмінно навчався, писав вірші, брав

участь в олімпіадах та конкурсах. З десятого класу очолював шкільне самоврядування, пізніше брав участь як волонтер у програмах з пропагування здорового образу життя, був гравцем спортивної версії гри «Що? Де? Коли?». З червоним дипломом закінчив Харківську залізничну академію.

Справжній лицар, Влад захоплювався історичною реконструкцією, одягнувши лати, брав участь у лицарських турнірах в Україні та за кордоном. Його репортажі про ці події було опубліковано у студентській газеті. Дуже любив читати, часом витрачав на книжки останні гроші.

У непростий для країни час Влад не міг оставатися остроронь. Разом з братом Тихоном він приходив на майдан у Харкові, навіть виступав з промовами, висловлюючи своє палке прагнення справедливості. А потім поїхав до Києва...

Яке яскраве майбутнє чекало б на Владислава Зубенка, якби його не обірвала жорстока куля?..

Євген Котляр

33 роки

промисловий альпініст
місто Харків

«20 лютого, десь о 7-й ранку, я поздзвонила йому. Він сказав, що трішки побуде та прийде до нас. Почали стріляти. Він пішов на Інститутську, переносив поранених і вбитих, — згадує той страшний день подруга Євгена Котляра Анна Поляк. — О 9:55 Женя був поранений у шию кулею снайпера, і майже одразу інша куля влучила йому у стегно. Це сталося на вулиці Інститутській, вище від готелю «Україна». Герой Небесної сотні помер у машині «швидкої» по дорозі в лікарню.

До Києва Євген приїхав 1 грудня, одразу після побиття людей 30 листопада на Майдані. «Син переписувався у соціальних мережах з якимось хлоп-

цем. Він писав, що, сидячи вдома в теплі біля комп'ютера за кухлем пива, нову Україну не побудуємо. Треба їхати до Києва. Ось він і поїхав!» — згадує батько Микола Котляр.

Вже 1 грудня він був у Києві та записався до третьої сотні. «Вдень він зазвичай приходив перепочити до нас. Іноді гуляли разом із моїм маленьким сином, і я думала, що з Женьки вийде чудовий тато... А ночі він проводив на Майдані: або чергував на барикадах, або прикривав щитами інших хлопців. «Я коктейлей не бросаю. У меня бросок плохий, чого зря матеріал переводить!...» Гадаю, він просто був більше схильний захищати інших, а не нападати», — згадує подруга Євгена.

Своїм характером йти до кінця він запам'ятався ще у Харкові, коли в парку Горького почали вирубувати дерева, щоб побудувати дорогу до Євро-2012. Друзі згадують, що Євген був одним із найгероїчніших учасників протистояння.

Разом із багатьма іншими громадянами намагався зупинити вирубку. Для цього деякі активісти вилазили на дерева в альпіністському спорядженні (у парку були високі старі дуби). Коли співробітники харківської муніципальної охорони розганяли активістів, вони почали пиляти дерева, на яких сиділи люди. Женя був одним з останніх, кого зняли з дерева. «Він був не просто хоробрим, він був безстрашним», — додають друзі.

Саме з цього «лазання», як це називав сам Євген, і почалася нова професійна діяльність. Після подій у парку він став працювати промисловим альпіністом.

Усі три місяці протистояння Женя провів у Києві: робота промислового

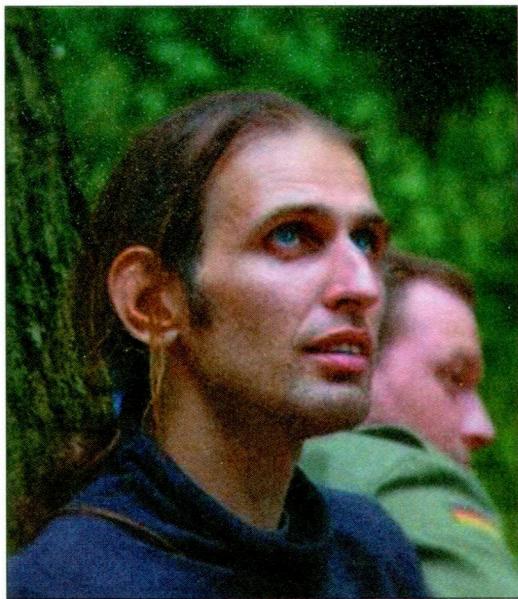
альпініста зазвичай сезонна, тому він міг присвятити цей час Майдану. Тож до Харкова він повертається лише тричі — навідати батька.

«Женя поїхав додому за кілька днів до 18 лютого. Коли все почалося, у вівторок удень зателефонував: «Мне стыдно, что я не там... Сейчас как-нибудь приеду», — згадують київські друзі Євгена. Він приїхав до Києва вечірнім експресом, і в ніч із 18-го на 19 лютого вже знову був на Майдані.

Поїхав, нічого не сказавши вдома. Батько згадує, що повернувшись з дачі і побачив порожню квартиру. «Я поглянув у куток, де завжди стояв його рюкзак. І зрозумів, що він знову поїхав на Майдан. Я зателефонував і дуже просив не лізти у саме пекло. Він запевняв мене, що все буде гарразд», — але батькове серце вже передчувало біду.

Їхня остання розмова відбувалася 19 лютого. Син обіцяв, що зателефонує завтра. Але 20 лютого відповіді на дзвінки вже не було... 22 лютого з Женею прощався весь Майдан, а 23 лютого — рідний Харків. До пам'ятника Шевченку прийшли за велінням серця тисячі людей. Вони несли квіти і не стримували сліз...

«Він не міг залишатися вдома: повертається — і знову їхав на Майдан. І одного разу більше не повернувся. Ось і квиток залишився — як виявилось, в один бік... Ідучи містом, вдивляючись в обличчя перехожих, я часто себе запитую: чому він? Чому саме він — серед сотень тисяч? Тепер розумію, що він ніколи не залишався остроронь біди. Завжди намагався бути на боці правди, відстоювати її ціною життя!» — говорить батько героя.

Вірш, який написав батько героя Небесної сотні Микола Котляр:

Сыну

Моя кровинка, я горжусь тобой!
В тылу не ждал огонь заградотряда.
Ты мог уйти. Ты принял этот бой,
Хотя свистели роем пули рядом.

Когда на землю падали друзья:

— С фанерками нельзя
в такую драку! —

Казалось — даже выстоять нельзя,
Вы поднялись, и вы пошли в атаку.

Я б так не смог. Немногие б смогли.
Склоняюсь к дорогому изголовью.
Вы — гордость, совесть,
Честь своей земли,
И землю эту вы полили кровью.

Прости, я снова плачу, мой герой.
Ты принял не спонтанное решенье.
Как ты мне нужен здесь,
сейчас, живой, —
Я ненавижу жертвоприношение.

Юрий Паращук

47 лет

сборщик мебели
город Харьков

На страшных видеокадрах расстрелянных митингующих на Институтской утром 20 февраля яркая сиреневая куртка Юрия Паращука то и дело мелькает среди активистов. Тех, которые отступали с обстреливаемой снайпером улицы, оттаскивая раненых товарищей. Любительская запись случайно запечатлела последние минуты жизни 47-летнего героя Небесной сотни.

Спустя всего несколько часов встревоженная новостями из столицы жена Юрия, Ольга, попыталась до-

звониться из Харькова мужу. Телефон долго не отвечал. Затем с Юриного телефона перезвонил чужой человек и, попросив ее присесть, сообщил, что мужа больше нет в живых.

На столичном Майдане Юрий Паращук, который последние несколько лет жил в Харькове, был наездами не раз. В один из таких приездов прямо возле него взорвалась светошумовая граната. Юрию повредило ногу.

18 февраля, когда ситуация в столице резко обострилась, Паращук в очередной раз отправился в Киев. Автобус с харьковскими сторонниками Евромайдана с трудом прорывался к столице через милицейские блокпосты. Утром 20-го Юрий оказался в самом эпицентре событий, на линии огня. Он был в одной оранжевой стро-

ительной каске, без жилета, без щита или оружия.

Каска не уберегла... Пуля снайпера попала ему прямо в затылок.

«Юра действительно искренне переживал за то, что происходит в стране, искренне хотел быть там, на Майдане, что-то менять», — рассказывает Ольга Парашук.

По ее словам, покойный супруг был верующим человеком. Майдан же для него стал своеобразной борьбой за высшую справедливость и чистоту.

Уроженец села Тальное на Черкащине, Юрий Парашук по жизни был патриотом всего украинского. В русскоязычном Харькове, где он жил в последнее время, и даже в Москве, где когда-то работал, говорил исключительно по-украински. А на нередкие вопросы: «Ты западенец?» — с непод-

дельной гордостью отвечал: «Я украинец».

Много лет Юрий Парашук мечтал о семье. С ней долго не складывалось. «Побывать счастливым он успел всего три года», — рассказывает супруга Ольга. За неделю до его гибели, 15 февраля, пара отметила три года супружеской жизни.

У 47-летнего Парашкука осталась 82-летняя мать, сын от первого брака и две приемные дочери.

Родные и друзья вспоминают его как человека с огромным сердцем и золотыми руками. Он был бескорыстным. Варил вкуснейшие борщи, всегда и всем спешил прийти на помощь. Юрий оставлял след в жизни каждого, с кем встречался.

«Теперь ходишь по дому, глашишь рукой воздух, — а его нет», — с трудом сдерживая слезы, говорит Ольга.